

§. III.

De Scholis Adelbergensibus.

Nihil equidem ardentius in votis habebat devotissimus Ulricus, quam domum devotioni publicæ destinatam ad fastigium brevi deducere; sed decumanos res ista exigebat labores, & pauperies magna, qua laborabat, majores peperit curas, adeo ut non nisi post annos complures Ecclesiæ navim portui ter optato applicare potuerit, licet in remigando omnes intenderit nervos, sed frustra, quia scilicet defecit nervus aureus. Interim vero ne, dum operarii instabant operi, Fratres sui sederent otiosi, ad lucernam Aristophanis operari voluit. Scholas igitur erudiendæ juventuti aperuit, ut fores omnes turpissimo inscitæ monstro præcluderet, atque Reipublicæ res firmiori starent pede, si Principes philosopharentur, & Philosophi dominarentur. Nec solum de plebe triviali pueris hæc Palladis togatæ atria sunt trita, verum & purpureum primæ nobilitatis sagum Musarum Adelbergensium gynecæo commisit furculos, ut in viros excreverent orbi Teutonico utilissimos. Quin Fridericus ipse Imperator maximus Philippum Filium suum natu minimum (qui postea & ipse variâ licet fortunâ imperium tenuit) adjunctis ipsi tribus nobilissimis ephæbis Adelbergensibus erudiendum tradidit. Sic enim verò Adelberga ephæbos nondum egressa caput efferre poterat; sed juvenus nobilis supercilium ponere necdum didicerat. Rudolphus Magister optimus erudiendæ præerat, qui, quoniam ad ultimum usque apicem disciplinæ oculatior erat, iniquo à discipulis oculo notabatur, donec occasio ferret, tetricum, ut quidem putabant, Catonem inter opaca nemorum armata manu aggrediendi. Cùm igitur Rudolphus animum curis scholasticis gravem condensas inter arbores in Tobelwisen exonerare vellet, irruiit super eum scelerata pubes, pædagogum nil tale opinantem prostermit, accepta verbera reduplicat, & tandem Argum suum exoculat, manu quidem ingrata, sed grato obsequio, quod fecit, ut hominum ingratisimos non viderit Rudolphus. Fugâ sibi post facinus tam atrox consulentes, manu ferulæ subtractâ, utroque pede in calces inciderunt. Fridericus enim Imperator deprehensus è fuga retraxit, teterrimo carceri mancipavit, & livida fame scelus eluere coëgit, è carcere tandem ad multorum preces liberos dimisit, Aulæ tamen Cæsareæ ut vel semel ampliùs pedem inferrent, nunquam permisit. Cassianum proin aut Joannem Scotum in Rudolpho vidit Würtembergia; nos verò protervæ juventutis, in Magistrum suum adeò crudeliter acuminosæ, tergo illud Raderi in sua Bavaria Sancta Vol. 3. notatum & notum Epigramma appendimus, ut tali saltem stilo signatam cavere, & similem turpissimæ ingratitude notam præcavere discat juvenus nostra.